

Příběhy našich sousedů

Růžena Šorejsová

Scénář k rozhlasové reportáži

Vytvořili: studenti kvarty - Pavel Rak, Jan Dlask, Václav Fanta, Hynek Schwarzer

Pedagogické vedení: Petr Mazánek

Gymnázium Mnichovo Hradiště, Studentská 895, Mnichovo Hradiště 295 01

Naše první návštěva u paní Růženy

[Začátek záznamu]

Růžena Šorejsová (tehdy Šulcová) se narodila 29. června 1933 ve vesnici Hoškovice nedaleko Mnichova Hradiště. Její rodina vlastnila menší hospodářství a několik zvířat.

Zemědělci to v této době neměli jednoduché. Žili v zásadě pouze z toho, co si sami vypěstovali. Jediné peníze dostavali za suroviny, které sami nespotřebovali a mohli je prodat.

V roce 1939 přišla německá okupace. Na příjezd německých vojsk si paní Růžena dodnes vzpomíná

Ve sklepě jsme měli peřiny daný, hrnec se sádlem. Něco jako kdyby ti Němci přepadli vesnici.

No ale prošlo to hladce, přejeli, říkám jenom těma puškama něco. A jen projížděli.

V Protektorátu musel každý majitel polností či zemědělských zvířat odvádět produkty třetí říši, povinné dodávky však byly mírné.

Dodávky byly tak nízký že se lehce splnily. Samozřejmě se nesmělo tlouct máslo si, všechno se mělo odevzdat, ale tloukli jsme to máslo, tu tlukačku jsme měli dvě jsme natloukli v noci ve tmě máslo a tlukačku jsme támhle dávali do křoví, kde jsme měli Bez aby to nenašli.

Paní Růžena s rodinou za svého mládí

Vyprodukovalo se toho hodně, ale mělo se to všechno odevzdat, samozřejmě na svoji potřebu že jsme si máslo tloukli a jak říkám pro mléko k nám chodilo hodně lidí, mimo jiné i četníci z Hradiště

Po skončení války byli Němci, kteří utíkali před frontou nabízeni na nádraží jako levná pracovní síla...tak se také na hoškovické hospodářství dostal německý mladík Werner

Německý mladík Werner

Přisel sem jako 16 letej hoch, přivezli je na vagonech, je poslali, že se přežene fronta, řekli jim: vemte si nejnmutnější a odjedte do lesu až se přežene fronta, vrátíte se.

Hoch byl úžasnej, moc mu chutnalo, maminka ho vykrmila.

Nařízení měli takový, že se nesměli objevit na návsi a když někam šli nebo když s námi jeli na pole, žejo, byli tady od toho, aby pracovali a když jeli na pole, tak tady museli mít pásku s hákovým křížem. Tu pásku jsem mu tady musela dát...on se za to styděl, nechtěl to mít, jakmile jsme byli na poli, hned to sundal

Poté co se k moci dostali v roce 1948 komunisté, začala kolektivizace. Jen z malých Hoškovic byly dvě sedlácké rodiny nuceně vystěhovány. Rodina paní Šorejsové se vstupu do JZD několik let vyhýbala. Nakonec ale k němu stejně došlo.

Svatba paní Růženy (1953)

Pak nás zlikvidovali tím, že jsme museli úrodu svožit do stodoly, my jsme zůstali doma, dali sem cizí lidi k mlácení, s tím všechno sebrali, takže nás zlikvidovali tak, že jsme neměli co zasejt.

Tak to byla likvidace, že nás dali k státnímu statku.

Při práci v JZD chtěla získat jednodušší pozici než práci na poli a proto se na konci padesátých let přihlásila na výpomoc do kuchyně... realita ale byla jiná.

Vono to nebyla žádná sranda. Tam byl velikánskej sporák, ráno si naštípat dříví ve sklepe, topit v tom sporáku. Hoří ti to, nehoří, volat kominíka ať vymete komín, něco a měli jsme jedny elektrický kamna jako máme teď doma, nic, žádný roboty...nic

Bylo to tam hrozná dřina. Řeknu vám, lepší je celej den nakládat hnůj, než vařit v tý kuchyni.

Z kuchyně později paní Růžena přešla do obchodu s domácími potřebami

Takže jsem nastoupila od 1. září v Hradišti do domácích potřeb

Já jsem byla ve Skle, Porcelán a nádobí ...konkrétně. Původně jsme začínali v tom MHčku, ale pak že se bude přestavovat.

Tak nás přestěhovali na náměstí, vedle hotelu Hrozen, co je teď pekařství.

V této profesi paní Růžena zůstala až do roku 1989 a ještě několik let poté, když již byla v důchodovém věku.

Dnes paní Růžena Šorejsová spokojeně žije ve svém domku v Hoškovicích. Říká, že si máme vážit toho, v jaké době žijeme a jaké máme možnosti. Sama prožila těžký život. Několik profesí, dva totalitní režimy a do toho stihla mít tři dcery. Dnes nám může vyprávět o věcech, které jsou pro nás již mnohdy naprosto nepředstavitelné a o věcech, které by se už nikdy neměly opakovat.

[Konec záznamu]

Paní Růžena je velmi zajímavý člověk, prožila těžký život a i přesto je dnes zdravý a veselý člověk, jehož budoucnost je ještě stále otevřená.

Ráda předává informace mladším generacím, protože si myslí že by si měli vážit v jaké době žijí a měli by vědět, že tak to nebylo vždycky. Ale ani ona se nebrání získávání informací. Vlastní počítač, na kterém sleduje dění doma i ve světě, řeší internetové bankovníctví a občas si zahraje i nějakou tu hru. My vidíme paní Šorejsovou jako velmi milého člověka. Malého pohoštění se nám dostalo pokaždé, kdy jsme k ní zavítali a dobrá nálada jí také nescházela.

Za všechny členy našeho týmu i zprostředkovatele projektu Příběhů Našich sousedů jí přejeme hodně zdraví a štěstí do života a dlužíme jí velký dík za její spolupráci

Dům paní Růženy